

Arrest

**nr. 313 718 van 30 september 2024
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K.LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 september 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE WACHTER, die *loco* advocaat K. LAUWENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 23 augustus 2023 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in in België. Hij verklaarde minderjarig te zijn.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat zijn vingerafdrukken in Kroatië op 27 juli 2023 werden genomen vanwege illegale binnenkomst en het indienen van een verzoek om internationale bescherming (VIB).

Verzoeker verklaarde bij zijn aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij geboren werd op 26 april 2008 wat zou impliceren dat hij als niet-begeleide minderjarige het land zou zijn binnen gekomen, wat zou impliceren dat hij als niet-begeleide minderjarige het land zou zijn binnen gekomen. De Dienst Voogdij liet op 30 augustus 2023 een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), waaruit bleek dat verzoeker zeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is. De gecorrigeerde geboortedatum werd vastgesteld op 26 april 2000.

Op 21 september 2023 stemden de Kroatische autoriteiten in met verzoekers terugname conform artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening. Ze signaleerden hierbij dat verzoeker gekend is onder een alias.

Op 5 november 2023 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker diende tegen deze beslissing op 15 november 2023 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. De Raad verwierp deze vordering bij arrestnr. nr. 297 283 van 20 november 2023. Op 12 december 2023 werd verzoeker overgedragen aan de Kroatische instanties.

Op 22 juli 2024 diende verzoeker opnieuw een VIB in bij de Belgische autoriteiten. Op 31 juli 2024 werd een nieuw terugnameverzoek gestuurd naar de Kroatische autoriteiten. Op 14 augustus 2024 werd het terugnameverzoek door de Kroatische autoriteiten opnieuw geaccepteerd, dit op grond van artikel 18.1(b) van de Dublin III-Verordening.

Op 21 augustus 2024 trof de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissing dient verzoeker op 30 augustus 2024 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in die door de Raad wordt verworpen bij arrest nr. 312 435 van 3 september 2024.

Op 12 september 2024 deelden de Kroatische instantie mee dat hun verantwoordelijkheid was overgegaan op Duitsland conform artikel 29(2) van de Dublin III-Verordening.

Op 16 september 2024 wordt aan de Duitse instanties verzocht hun verantwoordelijkheid te nemen. Zij stemden in op 18 september 2024 met toepassing van artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 23 september 2024 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 september 2024. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: S.

voornaam: F.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Khosh Abdal

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 29(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S., F., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, vroeg op 21.08.2024 een tweede maal internationale bescherming in België. Hij legde geen documenten voor.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege onregelmatige binnenkomst in Kroatië op 27.07.2023 en vanwege het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Kroatië op 27.07.2023, in België op 23.08.2023 en in Duitsland op 27.12.2023.

De betrokkene vroeg op 23.08.2023 een eerste maal internationale bescherming in België. Kroatië werd verzocht de betrokkene terug te nemen en stemde daar op 21.09.2023 mee in. De betrokkene was op 05.11.2023 voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en een beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 51/5 §4. Op 12.12.2023 werd hij aan Kroatië overgedragen.

De betrokkene werd in het kader van zijn eerste volgend verzoek dd. 21.08.2024 gehoord op 31.07.2024. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen familie heeft in België of in een andere lidstaat. Hij verliet Kroatië naar eigen zeggen 10 dagen na zijn overdracht op 12.12.2023 en reisde via Slovenië, Italië en Zwitserland naar Duitsland, waar hij internationale bescherming vroeg. Hij verbleef er naar eigen zeggen 6 maanden, waarvan 3 maanden in een opvangcentrum. Op 13.07.2024 verruilde hij Duitsland voor België.

Op 31.07.2024 werden de Kroatische en Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen.

De Duitse instanties wezen ons verzoek af en deelden mee dat Kroatië op 07.03.2024 instemde met een Duits verzoek tot terugname van de betrokkene.

De Kroatische instanties erkenden verantwoordelijk te zijn en verplicht de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Op 21.08.2024 was de betrokkene voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en van een beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 51/5 §4.

Op 12.09.2024 deelden de Kroatische instanties mee dat Duitsland de betrokkene niet aan hen overdroeg en dat hun verantwoordelijkheid derhalve was overgegaan op Duitsland conform artikel 29(2) van Verordening 604/2013 en de bepalingen van de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in de gevoegde zaken C-323/21, C-324/21 en C-325/21 van 12.01.2023.

Gelet op het voorgaande werden de Duitse instanties op 16.09.2024 verzocht verantwoordelijkheid op te nemen. Op 18.09.2024 erkenden ze verantwoordelijk te zijn en verplicht de betrokkene over te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van Verordening 604/2013 in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat. Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een

lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebringen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Duitsland is partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat in zijn geval sprake is van omstandigheden, eigen aan zijn situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

De betrokkene stelt dat hij besloot opnieuw internationale bescherming te vragen in België omdat hij een in België verblijvende verwante, een oom, heeft en daarom in België wil blijven. Hij stelde geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland en voegde dat in Duitsland alles goed was.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaart een in België verblijvend familielid, een oom langs vaderszijde, te hebben. Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece"). Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

In het geval van de betrokkene betreft het een oom en geen kind, broer, zus of ouder wat betekent dat artikel 16(1) in zijn geval niet van toepassing is.

Wat de soevereiniteitsclausule betreft benadrukken we dat de betrokkene als verzoeker om internationale bescherming onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn valt en hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet is aangewezen op zijn oom. Verder bracht de betrokkene geen elementen aan dat hij niet kan functioneren zonder de bijstand van zijn oom en vice versa.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

De Duitse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

De instemming met toepassing van artikel 18(1)b betekent dat het in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp was van een finale beslissing en de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene de behandeling van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Duitsland.

Middels het bovenvermelde akkoord hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthavens van Hamburg of Berlijn-Brandenburg. De betrokkene dient zich na overdracht aan te bieden bij een aanmeld- en opvangcentrum in Horst bei Boizenburg, (EAE Nostorf-Horst, Nostorfer Straße 1, 19258 Horst bei Boizenburg (Elbe)).

Een bron over internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het mede door de ‘European Council on Refugees and Exiles’ (ECRE) gecoördineerde project ‘Asylum Information Database’ (Teresa Fachinger, Marlene Stiller en Paula Hoffmeyer-Zlotnik, ‘Asylum Information Database – Country Report : Germany’ – 2023 update, laatste update op 10.07.2024, Germany - Asylum Information Database | European Council on Refugees and Exiles (asylumineurope.org), een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). In dit rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (‘There have been no reports of ‘Dublin returnees’ facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany’, pagina 71).

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad (‘factsheet’) ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Germany’ dat door de Duitse autoriteiten op 02.05.2023 werd opgesteld en op 11.06.2024 werd aangevuld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de ‘Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation’, die op 29.11.2022 in het ‘Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)’ van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op Dublin Procedure | European Union Agency for Asylum (europa.eu) en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig door de bevoegde autoriteiten zal worden bijgewerkt. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Duitsland worden overgedragen en wiens verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing zoals de betrokkene worden verwezen naar het verantwoordelijke aanmeld- en opvangcentrum. Verzoekers krijgen een treinticket en een document met de gegevens van het opvangcentrum en reizen vervolgens zelf naar dat centrum waar ze worden opgevangen (‘In cases of re-entry to Germany (Take-back, subsequent applications), the applicant is referred to the responsible reception centre’ (...) the applicants are handed out a train ticket and a document to locate the responsible reception centre. The applicant travels independently to the noted reception centre where he is provided with food and shelter’, pagina 6).

De betrokkene verbleef naar eigen zeggen een drietal maanden in een opvangcentrum in de stad ‘Rustuk’. Verzoekers hebben vanaf het indienen van hun verzoek recht op opvang. De Duitse wetgeving voorziet een opvangprocedure in 2 fasen. In eerste instantie worden verzoekers toegewezen aan een eerstelijnsopvangvoorziening (‘Aufnahmeeinrichtung’), in een volgende fase en indien het onderzoek van het verzoek nog niet werd beëindigd worden ze toegewezen aan gemeenten waar ze onderdak krijgen in

collectieve voorzieningen of in woningen of flats. De wet voorziet dat verzoekers maximaal 18 maanden in eerstelijnsopvangvoorzieningen kunnen blijven op uitzondering van verzoekers uit veilige landen van herkomst die gedurende de hele behandeling van hun verzoek in eerstelijnsopvangvoorzieningen dienen te verblijven. Het AIDA-rapport stelt dat de levensomstandigheden in de eerstelijnsopvangvoorzieningen kunnen verschillen en voorwerp zijn van kritiek ('The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities', pagina 151). Verder maakt het rapport gewag van een hoge bezetting in de eerstelijnsopvangvoorzieningen in bepaalde regio's wat onder meer leidt tot achterstand qua registratie en problemen qua veiligheid en privacy ('In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy', pagina 153). We zijn van oordeel dat dit aantoonde dat de Duitse instanties worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van de opvang van verzoekers maar niet dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Ten slotte wensen we te benadrukken dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat zich geen situaties voordoen waarbij verzoekers geen opvang krijgen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 149).

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ("The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success", pagina 54), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

De betrokkene werd gehoord op 31.07.2024 en verklaarde toen geen gezondheidsproblemen te kennen. Het HvJ-EU oordeelde in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 164). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers de eerste 18 maanden recht hebben op noodzakelijke zorgen (pagina 142). Na een verblijf van 18 maanden hebben verzoekers onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot openbare gezondheidszorg ('After 18 months, asylum seekers are entitled to social benefits as regulated in the Twelfth Book of the Social Code (Sozialgesetzbuch). These 'standard' social benefits include access to health care under the same conditions that apply to German citizens who receive social benefits', pagina 164).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een gezondheidsproblematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland per definitie geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Duitse autoriteiten worden minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico inhoudt op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 29(2) en 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties.”

De overdracht is gepland op 10 oktober 2024.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds administratief van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn overdracht naar Duitsland.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is *in casu* voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.3.1 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Artikel 51/5, § 1 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek “*met toepassing van de Europese*

regelgeving die België bindt” met het oog op “het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek”.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op basis van een onderzoek van de Eurodac-databank vast dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is en trof bijgevolg de bestreden beslissing in toepassing van artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 21 augustus 2024 een tweede maal internationale bescherming vroeg in België. Uit vingerafdrukken onderzoek blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming vroeg in Kroatië op 27 juli 2023 en in Duitsland op 27 december 2023. Verzoeker verklaarde 6 maanden in Duitsland te hebben verbleven en vervolgens op 13 juli 2024 naar België kwam. De gemachtigde verzocht op 31 juli 2024 de Kroatische en Duitse instanties om verzoeker terug te nemen. De Kroatische instanties stemden in *conform* artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening. Op 12 september 2024 deelden de Kroatische instanties mee dat Duitsland verzoeker niet aan hen had overgedragen en dat hun verantwoordelijkheid derhalve was overgegaan op Duitsland *conform* artikel 29(2) van de Dublin III-Verordening. De Duitse instanties werden op 16 september 2024 verzocht om verzoeker over te nemen. Zij stemden op 18 september 2024 in met toepassing van artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening. Duitsland is bijgevolg de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming waardoor verzoeker in beginsel te worden overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

In de bestreden beslissingen wordt voorts uitdrukkelijk rekening gehouden met de beschikbare actuele landeninformatie, waaronder het landenrapport voor Duitsland 2023, laatste update op 10 juli 2024, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport) dat ook verzoeksters aanhalen, en een omstandige analyse doorgevoerd inzake onder meer de (materiële) opvang in Duitsland, de rechtsbijstand aldaar, alsook inzake de toegang tot de gezondheidszorg. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op wat er in de uitgebreide bijlage 26^{quater} kan worden gelezen, heeft verweerder zodoende een rigoureuus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoeker om internationale bescherming in Duitsland m.i.v. Dublin-terugkeerders enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker anderzijds.

De schending van de formele motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2 Verzoeker betwist in zijn middel op zich niet dat Duitsland als lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, maar is van oordeel dat een overdracht aan Duitsland een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg heeft omwille van de pushbacks aan de grens, het gebrek aan toegang tot rechtsbijstand tijdens de asielprocedure, de structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de inadequate opvangomstandigheden. Hij citeert uit het AIDA-rapport van juni 2024 en uit het "laatste" rapport van Amnesty International en meent dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. Verzoeker pleit dus voor de toepassing van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Het wordt herhaald dat een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat bijgevolg worden verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-verordening, wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 132). *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Dublin III-verordening, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Duitsland.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, §99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire

behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo v. Duitsland (GK), nr. C-163/17, §§91-93).

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Tijdens het Dublinverhoor van 31 juli 2024 werd verzoeker gevraagd waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wilde indienen, waarop hij antwoordde *“Ik heb niemand in andere Europese land. Mijn oom woont hier, hij heeft een eigen huis. Ik wil hier blijven bij hem.”* (punt 37). Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand gaf hij het volgende aan: *“Ik heb geen problemen.”* (punt 38). Op de vraag of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die een verzet tegen een overdracht naar Duitsland zouden rechtvaardigen, gaf hij aan wat volgt: *“Duitsland is geen probleem. Alles was goed. Ik heb daar een opvang gekregen.”* (punt 39). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er geen melding werd gemaakt van bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker.

Vooreerst wijst verzoeker op de pushbacks aan de grens en hij verwijst naar het AIDA-rapport van juni 2024 en het *“laatste”* rapport van Amnesty International.

Waar verzoeker met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure verwijst naar de pushbacks van migranten die illegaal in Duitsland aankomen en politiegeweld, moet erop worden gewezen dat verzoeker zich niet in dezelfde situatie bevindt als deze migranten. De Duitse autoriteiten stemden immers uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18,(1),b van de Dublin III-verordening -hetgeen impliceert dat zijn verzoek nog hangende is en in de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de Duitse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van zijn overdracht en zij erom hebben verzocht hem over te dragen via Hamburg of Berlijn-Brandenburg, zodat de verwijzing naar de situatie aan de grens niet dienstig is. Het gegeven dat verzoeker aan Duitsland wordt overgedragen precies op grond van zijn hangend verzoek om internationale bescherming aldaar, impliceert overigens dat hij wel degelijk in staat is geweest een VIB in te dienen in Duitsland en niet werd geconfronteerd met deze pushbacks. Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij werd onthaald in een opvangcentrum en maakte hij verder geen gewag van problemen. Dat pushbacks ook Dublinterugkeerders zou treffen, zoals thans in het verzoekschrift wordt aangehaald, blijkt niet. Verder, waar verzoeker wijst op politiegeweld op basis van racistische motieven wordt opgemerkt dat discriminatie, racisme of xenofobie onaanvaardbaar is, maar dat verzoeker er geen gewag van heeft gemaakt in zijn verklaringen -in tegendeel, verzoeker verklaarde dat hij goed behandeld werd in Duitsland- en hoe dan ook blijkt niet dat het gaat om dermate wijdverspreide en alomtegenwoordige incidenten dat ervan moet worden uitgegaan dat hij een reëel risico loopt om er het slachtoffer van te worden bij een overdracht naar Duitsland, en al evenmin dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten indien particulieren of de politie er zich aan zouden bezondigen.

In het verzoekschrift wijst verzoeker vervolgens op de problemen aangaande de bijstand van een *“professionele”* tolk en van een advocaat alsook de problemen inzake de rechtsbijstand.

Inzake rechtsbijstand kan gewezen worden op volgende motieven in de bestreden beslissing: *“Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van*

kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ("The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success", pagina 54), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU." Het feit dat de juridische bijstand aan verzoekers om internationale bescherming in bepaalde gevallen beperkt wordt, waarop verzoeker wijst in zijn verzoekschrift, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM houdt immers geen verplichting in voor de gemachtigde van de staatssecretaris om na te gaan of in geval van overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat er kosteloze juridische bijstand wordt aangeboden bij het interview. Zoals reeds aangestipt heeft verzoeker hier bovendien geen gewag van gemaakt tijdens zijn Dublin-interview en toont hij niet in concreto aan dat hij tijdens zijn verblijf in Duitsland en tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming bepaalde procedurele waarborgen zouden zijn ontzegd die dermate ernstig zijn dat zij leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Voorgaande kan alleszins niet worden gelezen in de algemene informatie die zich in het administratief dossier bevindt.

Waar verzoeker verwijst naar het gebrek aan professionele tolken, merkt de Raad op dat in het AIDA-rapport wordt gesproken over de periode 2017 tot april 2018. In het AIDA-rapport van juli 2024 wordt benadrukt dat sinds 2017 opleidingen worden voorzien voor tolken waardoor zij de mogelijkheid krijgen om op professionele wijze te werk te gaan. Er is nog steeds een tekort aan tolken maar dit is beperkt tot zeldzame talen. Verzoeker toont verder niet aan dat hij in Duitsland moeilijkheden ondervond met de tolk of vertaler die hem bijstond.

Waar verzoeker erop wijst dat de procedure langer kan duren dan de wettelijke voorziene termijn toont hij niet aan welk belang hij heeft bij zijn grief aangezien verzoeker tijdens de procedure en mocht de wettelijke termijn worden overschreden, recht heeft op opvang. Uit het AIDA-rapport blijkt dat Duitsland ook in geval de procedure langer duurt dan wettelijk voorzien, steeds voorziet in accommodatie, voeding en de basisnoodzakelijkheden.

De voor het overige door verzoekers voorgestelde problematische opvangsituatie, het gebrek aan opvang in Duitsland en de gebrekkige leefomstandigheden in de opvangcentra vinden geen steun in de beschikbare landeninformatie. In het AIDA-rapport waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing alsook in het verzoekschrift, wordt immers uitdrukkelijk bevestigd dat er in Duitsland geen voorvallen zijn van verzoekers om internationale bescherming die geen toegang kregen tot opvangvoorzieningen omwille van capaciteitsgebrek (AIDA-rapport, 10 juli 2024, p. 149). Specifiek met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders stelt het AIDA-rapport voorts dat er geen meldingen zijn van terugkeerders naar Duitsland die moeilijkheden kenden om (opnieuw) toegang te krijgen tot de asielprocedure of andere problemen kenden na een overdracht aan Duitsland, zoals op goede gronden wordt toegelicht in de bestreden beslissing: *"De betrokkene verbleef naar eigen zeggen een drietal maanden in een opvangcentrum in de stad 'Rustuk'. Verzoekers hebben vanaf het indienen van hun verzoek recht op opvang. De Duitse wetgeving voorziet een opvangprocedure in 2 fasen. In eerste instantie worden verzoekers toegewezen aan een eerstelijnsopvangvoorziening ('Aufnahmeeinrichtung'), in een volgende fase en indien het onderzoek van het verzoek nog niet werd beëindigd worden ze toegewezen aan gemeenten waar ze onderdak krijgen in collectieve voorzieningen of in woningen of flats. De wet voorziet dat verzoekers maximaal 18 maanden in eerstelijnsopvangvoorzieningen kunnen blijven op uitzondering van verzoekers uit veilige landen van herkomst die gedurende de hele behandeling van hun verzoek in eerstelijnsopvangvoorzieningen dienen te verblijven. Het AIDA-rapport stelt dat de levensomstandigheden in de eerstelijnsopvangvoorzieningen kunnen verschillen en voorwerp zijn van kritiek ('The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities', pagina 151). Verder maakt het rapport gewag van een hoge bezetting in de eerstelijnsopvangvoorzieningen in bepaalde regio's wat onder meer leidt tot achterstand qua registratie en problemen qua veiligheid en privacy ('In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy', pagina 153). We zijn van oordeel dat dit aantoonde dat de Duitse instanties worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van de opvang van verzoekers maar niet dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Ten slotte wensen we te benadrukken dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat zich geen situaties voordoen waarbij verzoekers geen opvang krijgen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 149)."*

Opnieuw moet worden aangestipt dat het volgens hem structurele probleem in het Duitse opvangsysteem, niet tot uiting is gekomen ter gelegenheid van hun Dublininterview (zie supra). Verzoekers' verklaringen getuigen allerminst van het voorhanden zijn van structurele problemen inzake opvang en asielprocedure en hij toont in zijn middel nergens het tegendeel aan. De verwijzingen in het verzoekschrift naar een AIDA-rapport van minder recente datum, doet geen afbreuk aan de bevindingen in huidige arrest.

Waar verzoeker nog wijst op de hoge instroom van asielzoekers ten gevolge van de oorlog in Oekraïne en verweerder heeft nagelaten deze hoge instroom te onderzoeken in het kader van artikel 3 van het EVRM

aangezien dit gevolgen heeft voor de capaciteit van de opvangvoorzieningen, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonbaar dat deze conjuncturele problemen als ernstige systeemfouten kunnen worden gekwalificeerd waardoor elke overdracht naar Duitsland automatisch een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker is een alleenstaande meerderjarige jongeman, voor wie de hinder omwille van deze conjuncturele problemen beperkt blijft. Specifiek met betrekking tot de situatie van Dublin-returnees stelt het AIDA-rapport dat er geen meldingen zijn van terugkeerders naar Duitsland die moeilijkheden kenden om (opnieuw) toegang te krijgen tot de asielprocedure of andere problemen kenden na een overdracht aan Duitsland. Verzoeker toont in zijn middel nergens het tegendeel aan.

Uit het geheel van voorgaande blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen dat er in zijn hoofdfeitelijke bezwaren bestaan die een overdracht in de weg staan. Hij is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat Duitsland geconfronteerd wordt met systeemfouten wat de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming betreft, waardoor zou moeten worden afgeweken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoeker toont met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging *prima facie* niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de besluiten genomen werden op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout. Verzoeker heeft *prima facie* geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, *prima facie* niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het Procedurereglement. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. MOONEN